

Ὁρθοδοξία

«Τίς κοινωνία φωτι

πρὸς σκότος;»

καὶ Αἵρεσις

■ Κείμενον β'

Τὸ Ἐσωτερικὸ Μέτωπο τῆς Ρωμοσύνης

Ἡ παρουσία καὶ δράση τοῦ Τεκτονισμοῦ εἰς τὴν «καθ' ἡμᾶς Ἀνατολήν»*

Πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Μεταλληνῶ,
Ὁμ. Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου

Ο Τεκτονισμὸς/Μασονία εἶναι ἐμβόλιμο μέγεθος στὴν ἑλληνορωμαϊκὴ κοινωνία, πὺ παρασιτεῖ στὸ σῶμα της, μὲ συνέπειες ὀδυνηρὲς γιὰ τὴν συνοχὴ καὶ ταυτότητά της.

Τὸ σημαντικότερο: Ὁ Τεκτονισμὸς εἶναι τοκετὸς ξένων ὠδίνων, ξένος τελείως πρὸς τὴν ταυτότητα τοῦ Γένους/Ἔθνους μας, καὶ μάλιστα στὴν οὐσία του μὴ συμβατὸς μὲ αὐτήν.

Ἔτσι, ἐνεργεῖ τὸν ιδεολογικὸ διαμελισμὸ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, κυρίως στὰ «ὑψηλότερα» κοινωνικὰ στρώματά της, συμβάλλοντας στὴν διαίωνιση καὶ τὸ βάθεμα τοῦ ιδεολογικοῦ μας διχασμοῦ.

Ἡ δράση του (ἀπὸ τὸν 18ο αἰῶνα) στὸν δικὸ μας γεωγραφικὸ χῶρο ἐθεμελίωσε τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἡ Μασονία ταυτίζεται μὲ τὸν ἀποκρυφισμὸ καὶ τὴν σκοτεινότητα λειτουργίας καὶ ἐνέργειας, κάτι πὺ ὑποστασιώνεται στὴν γνωστὴ στὰ Ἴονια Νησιὰ καὶ ἀπαξιοτικὴ γιὰ κάποιον διατύπωση: «σὰν μασόνος»!

* * *

Ἡ Ἑλλαδικὸς Τεκτονισμὸς ἔχει προέλευση ἀγγλική. Τὸ βρετανικὸ στοιχείο, ὅποια κι ἂν ἦταν ἡ δραστηριότητά του, ἐπιδόθηκε στὴν ἴδρυση (ἀγγλικῶν) τεκτονικῶν Στοῶν. Ἡ «ἱεραποστολική» αὐτὴ κινητικότητα ἐνίσχυε οὐσιαστικὰ καὶ τὴν προώθηση τῆς βρετανικῆς πολιτικῆς.

Τὰ ἀρχειακὰ στοιχεῖα διαψεύδουν τὸν περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἰσχυρισμὸ τῶν δικῶν μας Τεκτόνων, πρὸ πάντων τὰ Ἀρχεῖα τοῦ Colonial Office (Ἑπουργείου Ἀποικιῶν) γιὰ τὰ Ἑπτάνησα (1814-1864).

Ἡ πρώτη Στοὰ στὴν «καθ' ἡμᾶς Ἀνατολὴν» ἰδρύθηκε στὴν Σμύρνη, μὲ πρωτοστάτη σ' αὐτὴ τὴν κατεύθυνση τὸν ἐπιφανῆ τέκτονα Ἀλέξανδρο Ντρυμόν.

Ἀπὸ τὴν Σμύρνη ἐξαπλώθηκαν οἱ Στοῆς στὴν Κωνσταντινούπολη μὲ τὴν ἴδρυση καὶ ἐκεῖ Στοᾶς τὸ 1848.

Τὸ εὐρωπαϊκὸ πολιτιστικὸ κλίμα καὶ ἡ κοσμοπολίτικη πληθυσμιακὴ σύνθεση εὐνοοῦσαν τὴν εἰσαγωγὴ νέων ἰδεῶν, ποὺ ἔβαινε παράλληλα μὲ τὴν ἀποδυνάμωση τῆς Χριστιανικῆς Πίστης καὶ τοῦ συνδέσμου μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Παράδοση.

Ἄν εἶναι συνεπῶς περίεργο, ποὺ Τέκτονες κατεῖχαν θέσεις καὶ σ' αὐτὸ τὸ Φανάρι καὶ τὸ Πατριαρχεῖο ἤδη περὶ τὸ 1755.

Στὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνα, ἐξ ἄλλου, εἶχαν ἰδρυθεῖ Στοῆς στὴν Ἀθήνα, τὴν Ζαγορά, τὰ Ἀμπελάκια, τὰ Ἰωάννινα καὶ τὰ λοιπὰ Ἰόνια Νησιὰ (πρῶτος «ἀπολογητῆς» τοῦ Τεκτονισμοῦ στὴ Ζάκυνθο ὁ κληρικὸς Ἀντώνιος Κατήφορος).

Ἐκ Τεκτονισμὸς στηριζόταν κυρίως στὸ ἀστικὸ στοιχεῖο, κινήθηκε δὲ στὸν χῶρο τῶν λογίων, τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν Φαναριωτῶν.

* * *

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, στὸ ἐλληνόφωνο τμήμα Της, ἔλαβε ἐνωρὶς θέση ἀπέναντι στὸν Τεκτονισμὸ καὶ τὴν ἀπειλή του γιὰ τὴν Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση, τὴν ὁποία ἀναιρεῖ καὶ μόνη ἡ παρουσία του.

Ἡ πρώτη θεωρητικὴ καταδίκη τοῦ Μασονισμοῦ στὸ κλίμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου ἐγίνε σχεδὸν συγχρόνως μὲ τὴν ἴδρυση Στοῶν του.

Μαρτυρία ἀγιορειτικοῦ χειρογράφου ὑποστηρίζει τὴν ἔκδοση συνοδικοῦ καταδικαστικοῦ Γράμματος τὸ 1745. Ἀποκήρυττε τοὺς Τέκτονες ὡς «ἀθέους» μὲ τὴν γνωστὴ ἔννοια ποὺ εἶχε ἡ λέξη ἤδη στὴν Καινὴ Διαθήκη (Ἐφεσ. β' 12), ὡς ἀρνούμενους δηλαδὴ τὸν μόνον ἀληθινὸ Θεό, στὸ Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐκ Πατριαρχικὸς ἀφορισμὸς ἐξ ἄλλου τοῦ 1793 (Νεόφυτος Β') συμπεριελάμβανε «τοὺς Βολταίρους καὶ Φρανκμαζόνες, καὶ Ροσσοὺς καὶ Σπινόζας» -τοὺς πρωτεργάτες δηλαδὴ τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης.

Πρέπει δὲ ἐδῶ νὰ ὑπογραμμιστεῖ, ὅτι ὁ Τεκτονισμὸς καὶ ἡ εἰσβολὴ του στὸν χῶρο τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐθναρχίας ἐπηρεάσαν καὶ τὴν στάση τῆς ἐναντι τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης καὶ τῶν Ἰδεῶν τῆς.

Ἄλλωστε καὶ ὁ Ναπολέων μὲ τοὺς ἀδελφούς του ἦσαν διακεκριμένοι Τέκτονες.

Κατὰ τὸν καλὸ γνῶστη τῶν πραγμάτων Στήβεν Ράνσιμαν *«οἱ ιδέες τοῦ Τεκτονισμοῦ τὸν 19^ο αἰ. ἦσαν ἐχθρικὲς πρὸς τὶς ἀρχαῖες ἐκκλησίες»*.

Μὲ τὴν εἰσχώρηση μάλιστα καὶ μερικῶν ἐλλήνων ἐκκλησιαστικῶν στὴν Μασονία, ἐπιτεύχθηκε ἡ «ἐξασθένηση τῆς ἐπιρροῆς τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας».

Πρόσφατα συνεξέδωσα μὲ τὸν ἐκλεκτὸ φιλόλογο καὶ ὑποψήφιο διδάκτορα κ. Χαράλαμπο Μηνάογλου, πολλὰ καὶ καλὰ ὑποσχόμενον, ἓνα ἔργο τοῦ 1782, γραμμένο ἀπὸ τὸν Ἀγάπιο Κολουβά Παπαντωνᾶτο, μὲ τίτλο: «Ἀνατροπὴ τῆς Φραγμασωνικῆς πίστεως»¹. Τὸ ὀγκῶδες αὐτὸ ἔργο δείχνει μιὰ προχωρημένη καὶ τεκμηριωμένη γνώση τοῦ Μασονισμοῦ, πὸ μάλιστα **ἀντιμετωπίζεται ὡς θρησκεία, ἀναιρετικὴ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ γενικὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ.**

* * *

Τὸν 19ον αἰ. ὁ Τεκτονισμὸς, ἡ φιλοσοφία καὶ οἱ ἐπιδιώξεις του, ἀλλὰ καὶ ἡ μέθοδός του, ἔγιναν πλέον σαφῆ στὰ ἀγγλοκρατούμενα Ἑπτάνησα.

Τὸ 1839 συνέταξε πολυσέλιδη (ἀνέκδοτη ἀκόμη, ἀλλὰ παρουσιασμένη ἐπιστημονικά), ἀναίρεση τοῦ Τεκτονισμοῦ ὁ τότε Ἐφορος (1837-1839) -Πρύτανις- τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας, Καθηγητὴς τῆς Θεολογίας, Ἱερομόναχος Κωνσταντῖνος Τυπάλδος-Ἰακωβάτος (1795-1867), ὁ μετέπειτα πρῶτος Σχολάρχης τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης (Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο).

Εἶναι γνωστὴ ἐπίσης ἡ ἀντιμασονικὴ δράση τοῦ Κοσμᾶ Φλαμιάτου (†1852) καὶ τοῦ Ἀποστόλου Μακράκη (†1905), ὅπως εἶναι ἐπίσης γνωστά, κατὰ τὸν 20^ο αἰ., τὰ ἔργα τοῦ Καθηγητοῦ Παναγιώτου Τρεμπέλα, τοῦ π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, τοῦ Νίκου Ψαρουδάκη, τοῦ Κ. Τσαρουχᾶ, τοῦ Βασ. Λαμπρόπουλου, τοῦ Ν. Φιλιππόπουλου κ.ἄ.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν πολυδημοσιευμένη Ἐγκυκλίό της τοῦ 1933, μετὰ τὴν γνωμάτευση τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, τηρεῖ στάση σαφῆ καὶ ρωμαλέα.

Μὲ βάση τὰ κείμενα τῆς Ὁρθόδοξης Παράδοσης καὶ τὰ βιβλία τοῦ Τεκτονισμοῦ, ἀκολουθεῖ τὴν ἄποψη τῆς Διορθόδοξης Ἐπιτροπῆς (Ἅγιον Ὅρος, 1930) καὶ «καταδικάζει» τὸν Τεκτονισμὸ, ὅπως θὰ πράξει καὶ μὲ ἄλλα κείμενά της τὸ 1972, 1984 καὶ 1996.

Ἦδη τὸ 1933 ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δέχεται τὸν χαρακτήρα τοῦ Τεκτονισμοῦ ὡς **θρησκείας**, ἐπιμένοντας στὴν ἐπικινδυνότητά του.

«Ἡ Μασονία –δηλώνεται– δὲν εἶναι ἀπλῆ τις φιλανθρω-

πικὴ ἔνωσις ἢ φιλοσοφικὴ σχολή, ἀλλ' ἀποτελεῖ μυσταγωγικὸν σύστημα, ὅπερ ὑπομιμνήσκει τὰς παλαιὰς ἐθνικὰς θρησκείας ἢ λατρείας, ἀπὸ τῶν ὁποίων κατάγεται καὶ τῶν ὁποίων συνέχειαν καὶ ἀναβίωσιν ἀποτελεῖ. Τοῦτο ὄχι ἀπλῶς ὁμολογοῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἐναβρυνόμενοι διακηρύττουσιν αὐτοὶ οἱ πρόκριτοι τῶν ἐν ταῖς Στοαῖς διδασκάλων...».

Τὸ συμπέρασμα:

«Οὕτως ἡ Μασωνία ἀποδεδειγμένως τυγχάνει θρησκεία μυστηριακὴ, ὅλως διάφορος, κεχωρισμένη καὶ ξένη τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας».

Βέβαια, αὐτὰ τὰ ἀρνοῦνται ἐπισήμως οἱ Τέκτονες, διαφωνοῦν ὅμως πρὸς τὰ ἴδια τὰ κείμενα καὶ τὶς κατὰ καιροὺς διακηρύξεις γνωστῶν Τεκτόνων.

Ἄλλα καὶ ἡ Διορθόδοξη Διάσκεψη τοῦ 1930 ἐχαρακτήρισε τὴν Μασωνία *«ὡς σύστημα ἀντιχριστιανικὸν καὶ πεπλανημένον».*

Ἐπὶ ὑπάρχει δηλαδὴ ἀδιατάρακτη συνέχεια στὴν περὶ Μασωνίας ἀντίληψη καὶ στάση τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τὸ 1782 καὶ ὁ Ἀγάπιος Παπαντωνᾶτος εἶχε δηλώσει:

«Ἡ φραγμασονικὴ πίστις εἶναι ἡ πλέα ἀσεβεστέρα καὶ ἡ πλέα ἐπιβλαβεστέρα εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπὸ ὅσας ἀσεβείας ἐστάθησαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ αἰῶνος ἕως τῆς σήμερον».

Καταλήγει δὲ στὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ **Τεκτονισμὸς εἶναι ἀντιχριστιανικὸς καὶ πλήρης ἀνατροπὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ.**

* * *

Εἶναι γεγονόσ, ὅτι ἡ Μασωνία μὲ τὸν συγκρητιστικὸ τῆς χαρακτῆρα («ὄλα στὸ ἴδιο τσουκάλι»), λειτουργεῖ ὡς ὑπερθρησκεία (ὑπερθεὸς ὁ Θεὸς τῆς Μ.Α.Τ.Σ.=Μέγας Ἀρχιτέκτων τοῦ Σύμπαντος), ποὺ καταβροχθίζει τὰ διάφορα θρησκευτά, ὅσο καὶ ἂν ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν τὰ θίγει.

Ἰδιαίτερα τὸ ἀσυμβίβαστο μὲ τὴν Μασωνία ἰσχύει γιὰ τὸν ὀρθόδοξο Χριστιανό, διότι ἰσοπεδώνει τὸν Χριστό μας, ταυτίζοντάς Τον μὲ διάφορους «μύστες», ἀρνούμενη βάνουσα τὴν μοναδικότητα καὶ ἀποκλειστικότητα (Πράξ. δ' 12) στὴ σωτηρία τοῦ μόνου Ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ **ΜΟΝΟΣ** μπορεῖ νὰ ὀδηγήσει στὴν θέωση ὡς ἔνωση μαζί Του. Διότι ὁ Χριστὸς δίνει στὸν ἄνθρωπο ὡς Θεάνθρωπος, ὅ,τι Αὐτὸς ἔχει, δηλαδὴ θεότητα, τὴν ἄκτιστη καὶ θεοποιὸ Χάρη Του.

Ἀντίθετα, ὁ Χριστὸς μας χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἐπιφανῆ Τέκτονα (Βρατσᾶνος) *«ὁ μέγας Ναζωραῖος Μύστης».*

Στὸ βιβλίον του («Τὸ βιβλίον τοῦ Μαθητοῦ») σημειώνει:

«Ὁ σημερινὸς τέκτων γνωρίζει καλά, ὅτι ἡ μύησις του στὰ τεκτονικὰ μυστήρια τὸν ἔκαμε τέκτονα ὅμοιο μὲ τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἀμφίωνα καὶ τὸν Χριστό»!

* * *

Ὁ ισχυρισμὸς ἄρα Ἑλλήνων Τεκτόνων, ὅτι [δῆθεν] παραμένουν πιστοὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, ἀποδεικνύει ἢ ὅτι ἀγνοοῦν τὸν Χριστιανισμὸ στὸ σύνολό του ἢ ὅτι εἶναι ἀπατεῶνες. Τρίτον δὲν ὑπάρχει!

Γι' αὐτὸ καὶ **ισχύει πάντοτε τὸ ἀσύμπτωτο καὶ ἀσυμβίβαστο τῆς ιδιότητος τοῦ Τέκτονος μὲ τὴν ιδιότητα τοῦ (ὀρθοδόξου) Χριστιανοῦ**, κατὰ τὶς διακηρύξεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ποῦ ἐπαναβεβαιώθηκαν ἀπὸ τὸν μακαριστὸ Ἀρχιεπίσκοπο κυρὸ Χριστόδουλο τὸ 1988, μὲ ἓνα ἐγκύκλιο κείμενό του μὲ τίτλο: *«Γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ εἶμαι μασῶνος. Ὡς Ἕλλην καὶ Ὀρθόδοξος Χριστιανὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἀνήκω στὴν Μασονία».*

Τὸ κείμενο αὐτὸ παραθέτει δέκα σημεῖα, ποῦ αἰτιολογοῦν τὴν ἀποστροφή του στὴ μασονικὴ ιδιότητα. Στὸ σημεῖο 10 γράφει συμπερασματικά:

«Ἡ Μασωνία κατὰ τὴν Ἐκκλησία μας, εἶναι σύστημα ἀντιχριστιανικὸν καὶ πεπλανημένον, διὰ τοῦτο καὶ δὲν συμβιβάζεται ἡ ιδιότης τοῦ Χριστιανοῦ μὲ τὴν ιδιότητα τοῦ Μασῶνου. Οἱ πιστοὶ ὀφείλουν νὰ ἀπέχουν τῆς Μασωνίας, καὶ ὅσοι παρεπλανήθησαν καλοῦνται νὰ μετανοήσουν καὶ ἐπανεέλθουν στοὺς κόλπους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας».

Καὶ ἡ ἀκροτελεύτεια φράση τοῦ κειμένου:

«Ἄν γίνω μασῶνος, πρέπει νὰ παύσω νὰ εἶμαι Ὀρθόδοξος καὶ Ἕλλην»!

Συνεπῶς, οὐδὲν πρόβλημα θὰ ὑπάρξει, ἂν ἡ Ἱεραρχία, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, ἀνανεώσει τὶς παλαιότερες διακηρύξεις της γιὰ τὴν Μασονία.

(*) Περιοδ. **«Κοσμᾶς Φλαμιᾶτος»**, τ. 7/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2011, σελ. 51-53. • Τὸ κείμενο ἀλιευθῆκε ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Ὁμ. Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου καὶ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ: *«Μαρτυρίες γιὰ θέματα πνευματικὰ καὶ κοινωνικὰ»*, ἔκδ. «Ὀρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 2010, σελ. 53-58. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

1. Ἱερομ. Ἀγαπίου Κολουβᾶ Παπαντωνάτου, *«Ἀνατροπὴ τῆς φραγμασωνικῆς πίστεως»* (1782), ἐπιμέλ. π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ - Χαρ. Μηνάογλου, ἔκδ. «Πρότυπες Θεσσαλικῆς Ἐκδόσεις», Σειρά: *«Κατὰ Μασῶνων»*, ἀρ. 1, Τρίκαλα-Ἀθήνα 2007.